

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
са главног претреса одржаног дана 02. јуна 2020. године

Председник већа: Дана 02. јуна 2020. године са почетком у 09 часова и 45 минута у смислу члана 377 у вези са чланом 378 став 2 ЗКП председник већа констатује да веће заседа у саставу судије Мирјана Илић и Зорана Трајковић чланови већа и судија Дејан Терзић председник већа, уз учешће записничара Наде Кнежевић и судијског помоћника Мање Војиновић.

Има ли примедби на састав већа?

Констатује се да нема примедби на састав већа.

Председник већа отвара заседање у предмету Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По₂ 3/14 у предмету против окривљеног Бошка Солдатовића, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије КТО-1/18 од 21. децембра 2018. године.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић,
- окривљени Бошко Солдатовић,
- бранилац окривљеног Властимир Огњановић, адвокат у Београду,
- пуномоћник оштећених Нрецо Барлецаја, Коља Лешаја, Ђерђ Краснићија, Атлер-Антониа Паљушаја, Крешимира Паљушаја, адвокат Марина Кљаић.

Констатује се да су испуњени процесно-правни услови за одржавање главног претреса.

Да ли сте сагласни да се главни претрес одржи?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес **ОДРЖИ**.

Главни претрес је јаван.

Главни претрес се тонски и оптички снима, па ће препис тонског записа чинити саставни део записника о главном претресу.

У смислу члана 388 ЗКП главни претрес почиње кратким извештајем председника већа о садржини претходног главног претреса који је одржан 09. марта

2020. године када је испитан сведок Гојко Лазић, при чему је на истом том претресу заказан и наредни за 13. април 2020. године који је отказан због уведеног ванредног стања.

Позвани су сведоци Душан Вукајловић и Лазар Алексић.

Ко је приступио од сведока? Обојица. Особа која седи поред.... Колега Марковићу, ред је да се представите, а да Вас ја не прозивам, је ли тако? Особито што сте под маском и не могу да препознам истоветност Вашу. Добро.

Одређује се наставак доказног поступка.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се на главном претресу испита сведок Душан Вукајловић.

Нека уђе Душан.

Испитивање сведока ДУШАНА ВУКАЈЛОВИЋА

Председник већа: Нека седне. Само седите у тај први ред, Душане. Нека седне човек где му одговара, само да не правимо.... Не, не, за адвокате, на то место, јер ово ће му бити превисоко, очигледно. Тако је.

Суду приступа сведок Душан Вукајловић. Истоветност проверена путем увида у личну карту број 005031602 издате у ПУ Ваљево.

Душане, познајете ли ову особу? Додуше, он сада има маску, али Бошка Солдатовића, да ли сте са њим у каквом сродству или завади?

Сведок Душан Вукајловић: Нисам ни у каквом сродству.

Председник већа: Нисте, добро. Ни у сродству, ни у завади. Пре него што почнете са давањем Вашег исказа дужни сте да положите заклетву. Текст заклетве гласи: „Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати“. Да ли се заклињете?

Сведок Душан Вукајловић: Заклињем се да о свему...

Председник већа: Не треба понављати текст, довољно је само рећи да се заклињете.

Сведок Душан Вукајловић: Заклињем се.

Председник већа: Е, тако. Ви знате зашто сте позвани. Позвани сте као сведок, дужни да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело. нисте дужни да одговарате на поједина питања којима бисте Вас или Вама блиско лице,

блиског сродника изложили великој срамоти, тешкој материјалној штети или кривичном гоњењу. Јесте ме разумели шта сам рекао?

Сведок Душан Вукајловић: Јесам.

Председник већа: Добро. Ви сте раније дали Ваш исказ пред замеником тужиоца за ратне злочине 28. маја 2013. године. Није било недавно, пре бих рекао да је било давно. Сећате ли се шта сте тада говорили?

Сведок Душан Вукајловић: Па описао сам тај...

Председник већа: Питам Вас начелно да ли се сећате?

Сведок Душан Вукајловић: Сећам се.

Председник већа: Добро. Остајете ли код тако датог исказа? Имате ли га у чему евентуално изменити или допунити?

Сведок Душан Вукајловић: Остајем.

Председник већа: Остајете. Обзиром да се сећате и знате шта је тема Вашег сведочења, можете у кратким цртама због присутних и чланова већа да још једанпут изнесете Ваш исказ?

Сведок Душан Вукајловић: Па, ја сам у мом исказу помињао и ствари које су везане за тај догађај, али није њих неопходно понављати зато што...

Председник већа: О томе да ли је нешто неопходно или не, Душане, одлучује суд, а Ви сте управо због тих догађаја ту. Дакле, у ширем контексту можете да кажете када сте мобилисани, којој јединици сте припадали, ког датума сте мобилисани, када сте дошли на домак Богдановаца, када је почела акција и када се тај догађај десио и шта сте тачно видели? То је оно што је у ствари од интереса као Ваше сазнање.

Сведок Душан Вукајловић: То сам управо хтео да кажем само ради неке рационализације сам мислио да ставим акценат на сам догађај, али сасвим Вас разумем. Мобилисан сам мислим 04. новембра 1991. године. Примио сам позив. Мој став је био да нећу се склањати и бежати, али нећу ни да идем као добровољац, него ћу као грађанин државе ако будем позван да се одазовем позиву. Тако је и било, конкретно сам замолио да ми дају два-три дана времена да се припремим за одлазак...

Председник већа: Не морате толико широко. Дакле, тад сте мобилисани, где сте...

Сведок Душан Вукајловић: Осмог сам отишао, то место, односно где сам био мобилисан су село Петровци у Хрватској. Пошто сам у току војске служио у Војној полицији био сам и стављен у чету војне полиције. У питању је Друга гардијска, односно Друга пролетерска гардијска механизована бригада, чији је командант био Лончар, Душан Лончар и то је тако почело. Стигао сам тамо у петак увече негде око 15, односно око 17 часова, 18. Следећи дан је била субота, задужио сам оружје и био сам на стражи. У неком тренутку су ме позвали са страже и рекли командир чете Војне

полиције потпуковник Мирковић да се спрема напад на Богдановце и да треба да се формира, да тако кажем, група која ће ићи. Јавило се двадесетак добровољаца. Ја сам у првом тренутку размишљао шта да радим, пошто није било довољно, он је поновио питање, ја сам иступио корак напред и придружио се тој групи. Група је увече наоружана додатно са тромблонским минама, „золама“. Они који нису имали пиштољ, а имали смо сви „калашњикове“, они су задужили и пиштоље и негде око девет сати – десет је завршена та припрема.

Председник већа: Говоримо о 09.?

Сведок Душан Вукајловић: Тако је, у суботу, 09. Напад је планиран за недељу ујутру у пет сати, али није се одиграо како је планирано. Померен је негде за осам часова ујутру, осам-пола девет. Томе је претходила самом нападу артиљеријска припрема од стране...

Председник већа: Добро, не морате у те детаље.

Сведок Душан Вукајловић: Стигли смо у Петровце превезени „Пинцгауерима“. У мом возилу је било 10 војника. Ја знам њихова имена свих њих, командир Одељења је био „Бели“ тако смо га звали, у ствари ја сам га упознао тај претходни дан у суботу. Он је иначе погинуо у борби у нападу на Богдановце и било је још један тешко рањени војник који је био добровољац, неки „Шиља“ и један који је такође погинуо као и овај командир Одељења. Он се звао Веселиновић Владан из Шапца. Дотаћи су се тог тренутка кад је он погинуо. Значи у возилу од нас десет двоје је погинуло а један је тешко рањен. Имали смо у почетку тог напада који је негде пао између пола девет и девет сати кад смо дошли у додир са непријатељским оружаним снагама. Иначе у чети су нам рекли претходно вече да ће село бити веома брањено. У питању је било заузимање села да би се прекинуло снабдевање Вуковара такозваним „Кукурузним путем“. То је релација између Лушца који се налази на северозападу Вуковара и Нуштра. Тај пут за Богдановце је био врло важан јер без пада Богдановаца тешко би се обезбедила и завршила операција на Вуковару. Могу да кажем њихова имена...

Председник већа: Није неопходно. Суштина је окончање сукоба и тај догађај 11. о коме судимо.

Сведок Душан Вукајловић: Значи, пре подне смо у недељу то је 10. напредовали и дошли смо до центра села. Онда нам је понестало, да тако кажем, неке командне иницијативе, мало смо се, прошли смо главну улицу та моја група у којој сам ја био и дошли смо у центар села. Мало смо били збуњени што се није знало шта даље да се ради. Да ли да се враћамо у Петровце, да ли да остајемо у селу. Ту је спонтано команду су преузели неки други јер онај који је командовао нападом, колико ја знам био је рањен и искључен је на почетку саме борбе за Богдановце. Полако је падао мрак. Ми смо обишли оне куће непосредно у центру села. Тад су Богдановци били село, данас су општина. Налазили смо баш у средишту и онда је одлучено да држимо те положаје да свако оде у понеку кућу у мањим групама. Чули су се још увек, да тако кажем, трајала је борба али не интензитета да се није могло напредовати даље, него вероватно снајперски меци су се чули повремено. Ми смо се разишли у мање групе. Ја сам конкретно био у групи која је имала шест-седам колега војника. Заноћили смо у једној кући, јер Богдановци изгледају као слово „Г“, простиру се у правцу исток-

запад, а има тај горњи део села који је као пречка прилепљена на основу. У том делу који иначе води за Бршадин у некој петој-шестој кући са десне стране улице ми смо зановил. Била је ноћ врло, да тако кажем, били смо напети. На неки начин смо се осећали остављеним. Имали смо додуше тенковску подршку, тенкови су били упаљени. Неки два или три су били ту у центру села. Повремено би се чули пуцњи са тенкова, али није било неке координације, нисам сигуран да је неко знао тачно где се колико војника налази. Ту смо преноћили. Није било наравно никаквог сна, морали смо водити рачуна да не дође пошто је ноћ до неког изненадног напада из кукуруза на село, тако да је то била једна бесана и прилично тешка ноћ. Ујутру чим је свануло скупили смо се опет у центру села код те зграде, ја мислим да је то био месни уред. Та зграда је иначе остала неурушена и претрпела је доста тога али и данас слично изгледа. Налази се у центру надомак цркве на тој раскрсници која води са једне стране ка Бршадину, а са друге стране ка Петровцима, а та најдужа главна улица води у Вуковар на исток. Петровци на југ, Маринци у продужетку на запад према Нуштру, а на северу је Бршадин. И кренули смо да не будемо залудни пошто је у питању полиција да обилазимо куће и да вршимо проверу да ли има још непријатељских војника. Богдановци су прилично добро брањени собзиром да су били последње село у окружењу Вуковара које је требало заузети, ослободити или шта већ. Касније сам читао да је 75 људи под оружјем погинуло у Богдановцима, велики део и тај дан. Иначе њихове снаге су се састојале од припадника МУП-а, од Збора народне гарде или Зенги и трећа групација су били хрватске одбрамбене снаге ХОС. Ујутру смо кренули да претражујемо терен јер је то било битно за завршетак тог посла које се зове зазимање Богдановаца. Ишли смо по кућама из центра села ка, овог пута у правцу ка Вуковару. Одатле смо и дошли и обилазили смо кућу по кућу и отприлике смо дошли на места одакле смо и стартовали претходни дан. Неко је тражио да прикупљамо цивиле да их доводимо у центар села да би терен био без људства, без домаћег становништва да би ако треба неку још борбу водити да буде ситуација једноставна у том смислу да не угрожавамо цивилно становништво. Наравно доста тога је било проблематично, људи који су нам се супротставили претходни дан видели смо по њиховом изгледу да често нису изгледали као војници, нису имали униформу, били су то цивили по изгледу али по намерама нека оружана да кажем постројба, тако да смо, да се вратим на ту групу цивила која је ишла са мном, не знам ко је још био од бораца јер генерално то је важно да вам кажем да сам ја претходних тридесетак сати дошао у јединицу а нашли смо се у нападу.

Председник већа: Разумео сам то из контекста.

Сведок Душан Вукајловић: Да. То је било трауматично у случају једног војника и трагично. Човек је питао како се са „калашњиковим“ рукује јер он кад је био у војсци он је имао М-48 пушку, али добро тај случај није, да тако кажем, није тема. Довели смо те цивиле у центар села и још ту тумарали по кућама околним и негде око, лично ја сам се нашао у центру села без поновног одлажења на неки терен, да тако кажем, у претрагу и да сам ту био са већином војника из бригаде и били су уочљиво припадници Шумадијски добровољци који нису били из Југословенске Народне Армије и Југословенске војске, нека, ја не знам која је јединица, вероватно добровољачка. Негде између 10 и 12 часова кад смо долазили ту једну групу, било је још група али не знам да ли су сви, знам да се у том тренутку нису нашли на истом месту. Та група је стајала, зграда је удаљена од пута неких двадесетак метара, то је онај појас у равничарским селима између коловоза и кућа. Ја сам био у том делу уз саму зграду на неких можда...

Председник већа: Коју зграду? Месне заједнице?

Сведок Душан Вукајловић: Месног уреда.

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: Месне заједнице.

Председник већа: Месне канцеларије.

Сведок Душан Вукајловић: Ја сам био ту и чуо сам са моје леве стране да је неко репетирао...

Председник већа: Да ли треба гласније да прича? Добро. Ја бих Вас молио само да се померите мало да причате у правцу микрофона више него до сада јер они који скидају текст не могу да Вас чују.

Сведок Душан Вукајловић: Извињавам се.

Председник већа: Не, не, нема потребе. Него то је техничка ствар. Изволите, наставите. Стали смо код тога где сте се налазили.

Сведок Душан Вукајловић: Чуо сам да неко репетира са моје леве стране...

Председник већа: Чекајте само, ја бих Вас молио да се вратимо. Дакле била је група људи, где се налазила група? Колико је по Вашој процени било људи? Овде говорите о једном броју од до, дакле нисте сигурни из овог исказа који сте дали пред тужиоцем рекли сте да је то од до број људи, а сада Вас позивам да се присетите ако можете да тачно кажете колико је људи били или опет апроксимацију неку и ко се налазио у тој групи људи превасходно значи која полна структура људи, која старосна? Ако тога можете да се сетите ко је био са тим људима? Одакле су они дошли? Значи све везано за те људе које сте Ви, како сте сада почели да причате, видели ту испред Месног уреда.

Сведок Душан Вукајловић: Па, скупина се састојала пошто смо исцрпели неку самоиницијативу да тако кажем, нисмо више могли да идемо на то да ми негде кренемо, него смо се задржали на томе бар ова група око мене. Језгро те групе су људи, ми смо се држали не као мала деца за руке, али у једној таквој ситуацији...

Председник већа: Говоримо о цивилима, јесте ли почели о цивилима да причате?

Сведок Душан Вукајловић: Не, не, причам о скупини људи која је присуствовала догађају, мислим на војску.

Председник већа: А, опростите, онда се нисмо добро разумели.

Сведок Душан Вукајловић: Извињавам се.

Председник већа: Ја сам мислио да сте већ прешли на цивиле који су били ту испред.

Сведок Душан Вукајловић: Цивило је било седам до девет, можда пре девет него седам. Били су изразито старији људи.

Председник већа: Сећате ли се јесу ли то били превасходно мушкарци, је ли било мушкараца и жена? Или су били само мушкарци или само жене?

Сведок Душан Вукајловић: Било је можда један или два више мушкараца него жена. Они су ту стајали.

Председник већа: И кажете да су били цивили?

Сведок Душан Вукајловић: Апсолутно.

Председник већа: Значи нису имали, по чему сте то препознали?

Сведок Душан Вукајловић: Па по њиховој одећи, по понашању, по...

Председник већа: Шта Вам је у понашању асоцирало да је реч о цивилима?

Сведок Душан Вукајловић: Били су мирни, без икаквог знака протеста или негодовања, прихватили су наредбу и упутство да треба да дођу у центар села. Није било никаквих назнака, никаквих елемената на одећи и неких других детаља, године, у некаквој комбинацији тих елемената стиче се утисак ко су они. Био је један у тој групи цивила који је био Албанац. То сам схватио по његовом говору и носио је, био је старији човек, носио је кошуљу која је имала ознаке МУП Хрватске, а причао је, колико се сећам, тај детаљ нисам раније износио, причао је да је он Албанац и да му је то кошуља од сина. Иначе, Богдановци су имали 1.200 становника, од тога негде близу 150 је албанско становништво. Имало је двадесетак Срба и петнаест Мађара. А остало су сви Хрвати били. Ја сам то накнадно сазнао, а иначе сам понео на ратиште мапе Краљевине Југославије и мапе из 1901., 1902. или 1903. године које је „Политика“ објављивала о саставу становништва у Бановини Хрватској. То сам понео да би био, да тако кажем, уверен у некакву колико-толико националну слику тих крајева. Јер многе ствари су зависиле и мој ако хоћете и живот од тога, да ли ћу пре страдати у српској средини или у средини која ако је то хрватско село. То су мислим елементарне ствари.

Председник већа: Нешто сам хтео да Вас питам везано за овога човека у кошуљи са ознакама МУП Хрватске. Нешто сте говорили у ранијем Вашем исказу о томе како је та кошуља односно то је Ваша претпоставка и ту сте тако рекли, утицала на неке наше, неке војнике припаднике српских снага?

Сведок Душан Вукајловић: Па, утицала је тако да је један млад човек можда непуних двадесет пет година са шубаром, не знам да ли је имао за појасом нож или каму, али је припадао тој групацији добровољаца, добровољачки одред. Ја не знам како су се они звали, нисам то успео ни да пронађем негде у подацима. Он је ухватио тог човека који је имао ту кошуљу и гурао га је испред себе. То је било у просторији пре овог догађаја, пре ове погибије у просторији где су неки војници ложили током ноћи ватру да се загреју. И он га је гурнуо на то огњиште које више није пламтило, него

само се помало димило и почео је да га дрмуса. Овај човек, тај Албанац се окренуо и онда се овај нашао на огњишту. То је било мало и црнохуморно. Ми смо их раздвојили, јер је он њему неколико пљуски упутио и то је са тим човеком се завршило. Остало је вратио...

Председник већа: Е сад, ако можете, ако можете да се усмеримо на оно шта се догађа тада у том тренутку значи ти људи тамо, тај број од седам до девет, кажете пре девет него седам цивила. Где се они налазе, ко је са њима, шта се даље догађа?

Сведок Душан Вукајловић: Они се налазе близу те зграде.

Председник већа: Рекли сте да је то удаљеност од око двадесет метара, двадесетак метара од зграде, јесте то рекли?

Сведок Душан Вукајловић: Не.

Председник већа: Не?

Сведок Душан Вукајловић: То је било ближе, негде десетак до можда десетак, петнаест метара.

Председник већа: Добро?

Сведок Душан Вукајловић: Они су се ту нашли у скупини, ћутали су, можда су нешто међусобно причали. Ми смо, ја сам гледао по околини, видео сам још понеког цивила.

Председник већа: Има ли неког, они су у групи кажете?

Сведок Душан Вукајловић: Јесу.

Председник већа: Да ли је то група, да ли је то ред, врста?

Сведок Душан Вукајловић: Група.

Председник већа: Група?

Сведок Душан Вукајловић: Група.

Председник већа: Једни поред других. Да ли сте тада када сте их видели у њиховој близини нашао неко од војника са оружјем?

Сведок Душан Вукајловић: Не.

Председник већа: Не?

Сведок Душан Вукајловић: Они су били...

Председник већа: Како су они уопште дошли на то место?

Сведок Душан Вукајловић: Они су из кућа које смо ми обилазили, довођени.

Председник већа: Ко их је доводио?

Сведок Душан Вукајловић: Војници.

Председник већа: Добро. У складу са том наредбом?

Сведок Душан Вукајловић: Са том наредбом.

Председник већа: Да се скупе цивили на једном месту?

Сведок Душан Вукајловић: Да се скупе цивили да може да се по кућама, да може да се дела зато што је претходни дан било случајева да ми, то је проблем и одбране села, а и проблем наш, мада смо ми морали да чувамо сопствене животе и да чувамо животе других наших другара колега. Али смо били у ситуацији да дејствујемо на неке куће да је тамо могло бити и цивила. Али ми то нисмо могли да...

Председник већа: Разумем, наставите само сада.

Сведок Душан Вукајловић: Али ми то нисмо могли знати.

Председник већа: Да ли се ти цивили налазе у групи, око њих су?

Сведок Душан Вукајловић: Ови које смо, за коју ја групу причам, она је доведена и ту остављена да стоји, да чека.

Председник већа: Да ли је неко био у оружаном пратњи те групе од војника?

Сведок Душан Вукајловић: Не.

Председник већа: Не?

Сведок Душан Вукајловић: Ти који су довели овај те људе, они су били ту у тој скупини, у том мноштву људи, нису, није то било задужење да командир одељења каже, Петровићу.

Председник већа: Разумео сам Вас то. И шта се даље догађа, Душане?

Сведок Душан Вукајловић: Ништа, дошло је до тог догађаја.

Председник већа: Како је дошло до тог догађаја? Где стојите у односу на групу?

Сведок Душан Вукајловић: Стојим, група ми је са моје леве стране, објекат је такође са леве.

Председник већа: Да ли је полулево или је потпуно лево, дакле, где гледате, у ком правцу гледате када су Вам они лево? Да ли гледате у њих полулево или гледате у неком другом правцу, а да Вам се они налазе потпуно лево?

Сведок Душан Вукајловић: Тако, полулево.

Председник већа: Мислим, хоћу, питам Вас да ли су Вам они у ракурсу, видном пољу?

Сведок Душан Вукајловић: Јесу.

Председник већа: Потпуно?

Сведок Душан Вукајловић: Па, јесу. Добро, било је тренутака када сам се ја, нисам могао све време.

Председник већа: Наравно. Али са места где стојите, да ли су Вам они у видном пољу?

Сведок Душан Вукајловић: Јесу.

Председник већа: То да ли Ви okreћете главу, па природно је ако са неким разговарате.

Сведок Душан Вукајловић: Не, они су били овако, објекат је био ту, а ово је пут за Вуковар.

Председник већа: /Значи, они се налазе полулево од Вас, објекат испред Вас и Ви их све време док сте тамо стајали, опростите, ја Вас питам, па ћете ми одговорити, дакле све време док тамо стојите они су Вама у видном пољу?

Сведок Душан Вукајловић: Да.

Председник већа: Јесу, добро.

Сведок Душан Вукајловић: Мислим, ја сам гледао и на другу страну, гледао сам и супротно, позади. Чује се неки метак, фијукне, људи резонују ми смо у гомили, да тако кажем.

Председник већа: И шта се даље догађа? Колико сте далеко од те групе, Ви? Колико далеко од њих стојите?

Сведок Душан Вукајловић: Неких седам, осам до десет метара.

Председник већа: Добро, највише десет метара?

Сведок Душан Вукајловић: Највише.

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: И чује се то репетирање. Али које ја нисам...

Председник већа: Из ког правца сте чули репетирање?

Сведок Душан Вукајловић: Са леве моје стране.

Председник већа: Са Ваше леве стране. Значи, још више лево у односу на ту групу?

Сведок Душан Вукајловић: Ја нисам реаговао, јер репетирати пушку у једном таквом дану код педесет, шездесет присутних људи није никакво чудо. Људи би то урадили да виде да ли има метак у цеви или не знам нешто слично. Али је одмах иза тога уследила паљба рафална. И ја сам практично све време могао то да видим и видео сам.

Председник већа: Значи, видели сте ко пуца, када пуца и у кога пуца?

Сведок Душан Вукајловић: Прво сам видео гомилу људи која се тетурала и падала, а онда сам видео, окренуо се и видео тај ко је то испалио.

Председник већа: Видели сте када пуца, још увек је пуцао или је?

Сведок Душан Вукајловић: Не, то је трајало кратко, то је било ја не могу сада да знам да ли је рафална паљба која је трајала кратко или пар рафала.

Председник већа: Из каквог оружја су они убијени или из каквог?

Сведок Душан Вукајловић: Из М-70, из пушке аутоматске М-70.

Председник већа: Из аутоматске пушке.

Сведок Душан Вукајловић: Само не знам да ли је 70-а са савијајућим овим наслоном, кундаком или је дрвени кундак.

Председник већа: Добро, јесте ли видели особу која је то урадила?

Сведок Душан Вукајловић: Јесам. Ја сам практично када су они пали са леве стране моје преко рамена видео особу која је пуцала.

Председник већа: Добро. Причали сте нешто о тој особи, о идентитету те особе, о надимку те особе, како сте касније чули да се та особа презива. Где сте после ту особу видели у даљем току операције те акције. О томе сте нешто причали у Вашем исказу, па Вас молим да то испричате и овде пред већем и пред осталим присутнима.

Сведок Душан Вукајловић: Колико сам, колико се сећам, није био у класичној униформи, носио је неку јакну.

Председник већа: Какве боје?

Сведок Душан Вукајловић: Смеђе ја мислим.

Председник већа: Значи не маскирну већ браон јакну цивилну?

Сведок Душан Вукајловић: Војска је била обучена као што сте рекли маскирне униформе и обичне оне коју сам ја на пример имао, нисам успео...

Председник већа: СМБ?

Сведок Душан Вукајловић: СМБ, да.

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: Он није био обучен ни на један од та два начина. Деловао је као добровољац, пре свега, по одећи.

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: И његова старост је била ту тридесетак година, можда која година више.

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: Ја се и не сећам односно знам да га више тај дан нисам видео. Ми смо напустили ја мислим у 14 часова тај положај и кренули. Стигла је команда и почела је да долази замена на нас, односно не за вас у смислу задатака, него у погледу држања села у том још тазе ослобођеном облику. Цивили су остали.

Председник већа: Рекли сте да сте тада знали надимак те особе?

Сведок Душан Вукајловић: Нисам сигуран, нисам рекао да сам знао надимак те особе када је пуцала.

Председник већа: Добро, али сте?

Сведок Душан Вукајловић: Него сам из разговора поставио питање као што је већина, шта би, шта се ово десило? Онда је неко реаговао и рекао, то је Соле.

Председник већа: Соле?

Сведок Душан Вукајловић: Значи, ја тада нисам знао нити њега, нити неке карактеристике везане за њега, откуд он ту, којој јединици припада или тако даље. Јер ту нису били само полицајци, полицајаца је било негде двадесетак, можда до тридесет.

Председник већа: Шта се после десило када су ти цивили пали од пуцњева, шта се после десило? Где Ви да ли одлазите, да ли остајете ту на лицу места?

Сведок Душан Вукајловић: И онда одлазим.

Председник већа: Долази ли неко да им укаже помоћ?

Сведок Душан Вукајловић: Не.

Председник већа: Где је отишао тај Соле који је пуцао?

Сведок Душан Вукајловић: То ја не знам. Он се, да тако кажем, изгубио. Али није та тема изветрила. О томе се причало у јединици и сутрадан је био уторак. Ми смо имали одмор, давали смо...

Председник већа: Причало се међу војском?

Сведок Душан Вукајловић: Причало се, дали смо изјаве.

Председник већа: Да ли је било некакве званичне реакције? Шта је било са цивилима? Ево то је моје питање прво било, шта је било са тим цивилима, са тим људима у које је он пуцао?

Сведок Душан Вукајловић: Ја могу да претпоставим шта је било.

Председник већа: Немојте претпостављати, да ли сте нешто видели? Само ме то интересује, шта сте Ви лично видели? Да ли сте остали и даље на лицу места па је дошао неко, па их је покушао да им укаже помоћ или слично или сте Ви једноставно након те пуцњаве отишли, отишли са тог лица места?

Сведок Душан Вукајловић: Ми смо отишли, подударило се време.

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: Ми смо отишли негде око два сата, по подне.

Председник већа: Али, чекајте, била је, ја Вас питам са лица места, Ви сте рекли да се то догађало негде око поднева, између 10 и 12 часова.

Сведок Душан Вукајловић: До поднева.

Председник већа: До поднева, ето. На њих је пуцано, они су пали, како кажете. Јесам Вас добро схватио?

Сведок Душан Вукајловић: Да, да.

Председник већа: Да су сви попадали?

Сведок Душан Вукајловић: Тако је.

Председник већа: Није више било пуцања у њих, прилажења, пуцања?

Сведок Душан Вукајловић: Не.

Председник већа: Како је тај Соле испалио рафал, тако су они пали. Остају ту, где, на земљи испред Вас?

Сведок Душан Вукајловић: На земљи.

Председник већа: Највише десет метара од Вас од места где сте Ви стајали. Шта се онда догађа са Вама? Да ли Ви остајете ту или одлазите?

Сведок Душан Вукајловић: Ми смо неко време били ту. Ја не могу да знам.

Председник већа: Шта сте радили? Они људи леже ту поред вас. Шта се ту догађа?

Сведок Душан Вукајловић: Па, леже, то ништа није било необично. Ми смо дошли у среду, други дан после тог догађаја и наилазили смо на лешеве који су били унакажени.

Председник већа: Добро, али кажете, они су пали. Да ли неко покушава да приђе тим људима?

Сведок Душан Вукајловић: Не, у том тренутку када се то десило, није било никакве интервенције, нити је било интервенције у смислу извршилаца да се према њима питање објасни о чему се ту ради и зашто то и тако даље. Није било никаквих реакција. Али ја сам хтео да Вам кажем претпостављам, пошто сам присуствовао у Миклушевцима злочину оном који је познат, када је супрузи и дете када су страдали, па смо ишли као полиција да обезбеђујемо када су те људе извадили из Дунава. Ја не кажем да би ови завршили у Дунаву, али би завршили вероватно као и ова група у Миклушевцима да су сахрањени на месном гробљу од стране не становништва, јер ту није имао ко да шта уради, то су били пристојни људи, него од стране инжињеријског батаљона, бригаде. То је део асанације терена.

Председник већа: Разумем.

Сведок Душан Вукајловић: Али то је све ишло, све то иде проблематично и да не употребим израз.

Председник већа: Е сад, следеће моје питање, дакле, ово све даље како сте изјавили суштински је важно оно, где следећи пут срећете ту особу коју препознате да је то тај Соле који је пуцао у те цивиле што сте сада мало пре описивали?

Сведок Душан Вукајловић: Ја не могу тачно да кажем који дан, али...

Председник већа: Није ни важан дан, али то је неколико дана после овог догађаја, је ли тако?

Сведок Душан Вукајловић: У чети војне полиције.

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: Да ли после два дана или три или четири, тога не могу да се сетим.

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: Не знам да ли се догодило то, да ли сам га срео у уторак или у среду, у среду смо ишли да наставимо претрес кућа, да завршимо са сређивањем тог терена и онда смо били у прилици да видимо неке последице борби и тако. Тада су у тој акцији учествовали и полиција из Прве пролетерске гардијске ударне бригаде из Београда. Они су се придружили нама у такозваном „чишћењу“ терена. То је било у среду. А ово што ме Ви питате је било у понедељак.

Председник већа: Рекли сте да сте од некога сазнали презиме?

Сведок Душан Вукајловић: Па, неко је из чете војне полиције рекао. Он није био, он није био на нашој локацији. То када сам Вам рекао да смо приступили чети војне полиције 08. новембра, битно је да истакнем да смо ми били у Петровцима војна полиција на два места, једно место је било у оквиру команде бригаде, а друго место где је била војна полиција је било неких стопедесет, двеста метара удаљено. Ја претпостављам да је он био у том делу.

Председник већа: Добро, али причали сте о једној акцији војној.

Сведок Душан Вукајловић: Јесам.

Председник већа: Када су ишли тенкови и тако даље, да Вас не подсећам превише, где сте следећи пут видели ту особу.

Сведок Душан Вукајловић: Јесам.

Председник већа: Причали сте нешто о њеној храбрости и тако даље у тој акцији?

Сведок Душан Вукајловић: У међувремену сам нашао и податак који сам сам забележио. Мислим да је то било 18. новембра

Председник већа: Добро.

Сведок Душан Вукајловић: Значи, седам дана после овог догађаја.

Председник већа: Разумем.

Сведок Душан Вукајловић: Ишли смо, пошто је Вуковар ослобођен иначе баш тај дан, били су учестали продори, налети припадника оружаних снага непријатељских који су хтели да напусте подручје и да из Вуковара пребегну за Нуштаре и за Винковце, то је тај кукурузни пут који сам поменуо. О томе сам, наравно, сазнао нешто и из средстава информисања. И ми смо као полиција били не богом дани, него то нам је посао да организујемо заштиту или претрагу терена и да покушамо да ухватимо те војнике. Међу њима је било и цивила, али сада то није релевантно. Тај дан, не знам да ли по подне или пре подне, смо се окупили на брзину и кренули из Петроваца тенковима и можда је било и неко БВП, борбено возило пешадије и претраживали смо терен. То се ради тако што се тенк од тенка налази на педесет, шездесет метара или можда нешто мање, а између је, да тако кажем, чист простор, али део војника прати ситуацију на десној страни, део на левој, тенкови се крећу, иду фронтално и онда не може да вам проманке ако некога видите у атару, у њиви, у

кукурузу, не може да вам промакне да га не запазите. И ми смо тако тај дан десет, дванаест били у групи војника међу којима је било и жена, успели да заробимо и да доведемо у јединицу. Они би били на некој краткој провери и тријажи, да тако кажем, безбедњаци би разговарали са њима, а онда смо их стављали у аутобусе и возили у Шид у словачки Дом културе, тај простор је служио за ту намену, а и из Шида су ишли даље у Митровицу, доле у јужну Србију или у Војводину.

Председник већа: Хајде ако можемо да се...

Сведок Душан Вукајловић: И оно што је кључна ствар, у тој акцији сам видео га, он је ишао између тенкова и моја реакција је била да је то храбар чин, али да је опасан јер може да изазове реакцију тих које заробљавамо, они немају шта да изгубе, они су на бити или не бити и могу да...

Председник већа: А мене интересује, пре свега, како сте препознали, јесте ли препознали ту особу?

Сведок Душан Вукајловић: Па, тада сам већ знао да је то Соле.

Председник већа: Тај што је пуцао на те цивиле у Богдановцима?

Сведок Душан Вукајловић: Јесте, то је било чини ми се у понедељак 18., то је већ седам дана.

Председник већа: Рекли сте. Е сада ми реците, како сазнајете да је то презиме, да је Солетово презиме Солдатовић? О томе сте нешто говорили у Вашем исказу на који сам Вас ја подсетио 28. маја 2013. године.

Сведок Душан Вукајловић: Па, као и за име како сам сазнао, тако и за презиме.

Председник већа: Говорили сте о неком писару у Јанковцима, да Вас подсетим.

Сведок Душан Вукајловић: У Јанковцима чини ми се, не знам датум, да је био састанак у чети војне полиције, иницираног војника и помињао се и Солдатовић у смислу да је преки, да је лудо храбар и да, али аато има и својих лоших страна. Баш су наводили тај случај.

Председник већа: Који случај?

Сведок Душан Вукајловић: Овај претраге терена.

Председник већа: Добро, а јесу ли причали тада и о овом случају о коме ми сада говоримо, о коме судимо?

Сведок Душан Вукајловић: Не, али то је било стављено до знања старешини Мирковићу.

Председник већа: Дакле, и даље је остао у јединици и након тог догађаја у Богдановцима он је и даље остао у својој јединици и виђате га седам дана након

догађаја у једној новој акцији где иде између два тенка и понаша се како Ви кажете храбро, али и непромишљено?

Сведок Душан Вукајловић: Да, можда је он био и одсутан, ја то не знам, можда је.

Председник већа: Добро, добро.

Сведок Душан Вукајловић: Јер добровољци су били посебна прича. Они су давали себи за право да кад им се да не кажем прохте, али када им се иде кући, да оду кући.

Председник већа: Ви сте видели окривљенога тада када сте давали свој исказ?

Сведок Душан Вукајловић: Да.

Председник већа: И изјаснили сте се о његовом идентитету тада?

Сведок Душан Вукајловић: Јесам.

Председник већа: Рекли сте да сте га могли добро, да бисте га моглк поуздано препознати са фотографије?

Сведок Душан Вукајловић: Да.

Председник већа: Из тог периода?

Сведок Душан Вукајловић: Да, ја сам се изненадио што Управа за откривање ратних злочина, полиција није нашла за сходно да понуди некакав материјални не доказ, него...

Председник већа: Фотографију?

Сведок Душан Вукајловић: На пример фотографију, где не би било двојбе. Јер када сам дао тај исказ, овде Вашем колеги, било је прошло двадесет година и шест месеци чини ми се од тог догађаја, дана Д.

Председник већа: У спису предмета у фототехничкој документацији, постоје две фототехничке документације, постоји његова фотографија из тог периода и нешто касније.

Сведок Душан Вукајловић: Није ми показана.

Председник већа: Није Вам показана?

Сведок Душан Вукајловић: Не.

Председник већа: Да ли бисте могли сада ако би Вам ја показао те фотографије, да ли бисте могли сада да покушате да видите да ли је то?

Сведок Душан Вукајловић: Ја бих радо покушао.

Председник већа: Молим?

Сведок Душан Вукајловић: Радо бих покушао.

Председник већа: Да ли може режија да се повеже на шреносни рачунар?

Адвокат Властимир Огњановић: Господине судија, ја предлажем да се сведоку покажу фотографије више лица...

Председник већа: Наравно, наравно.

Адвокат Властимир Огњановић: Захваљујем.

Председник већа: Ја ћу то констатовати. Дакле, сачекајте мало, вратите назад на почетак.

Констатује се да се сведоку показује Фотоалбум „Богдановци“, 26 фотографија из књиге број 2 списка кривичног предмета на којој се налазе шест лица.

Погледајте сваку. Идемо даље. Идемо даље. Следеће. Душане, да ли сте...

Сведок Душан Вукајловић: Да Вас замолим да још једном претрчимо?

Председник већа: Можете. Изволите.

Сведок Душан Вукајловић: Ајмо даље. Ајмо даље. Имам дилему између 3 и 4.

Председник већа: Вратите. Не можете да решите дилему?

Сведок Душан Вукајловић: Пре 4, него 3.

Председник већа: Добро.

Констатује се да се на фотографијама налазе особе: на фотографији број 1 Миле Драгутиновић, на фотографији број 2 Срђан Голубовић, на фотографији број 3 Саша Страњина, на фотографији број 4 Солдатовић Бошко, на фотографији број 5 Ибра Цавит и на фотографији број 6 Борис Шоргић.

Сведок Душан Вукајловић: Могу да Вас питам нешто?

Председник већа: Сачекајте.

Констатује се да је препознавање на фотографијама из књиге број 2 довршено.

Следећа је књига број 1.

Дакле, реч је о фотоалбуму 5 фотографија сачињених 31. маја 2013. године.

Овде су мало блеђе фотографије. Ви ћете уколико можете да препознате рећи свој утисак. Можемо даље?

Сведок Душан Вукајловић: Да. Даље, даље, даље.

Председник већа: То су све. Дакле, то је из 2013. године.

Сведок Душан Вукајловић: Да. Број 2.

Председник већа: Значи препознали сте га на фотографији број 2. Хоћете само до краја па...

Констатује се да су на фотографијама под редним бројем 1 приказани Вуњак Бранко, под редним бројем 2 Солдатовић Бошко, под редним бројем 3 Абдулах Бабалија, под редним бројем 4 Суљић Русмир и под редним бројем 5 Мумировић Тихомир.

Изволите, питања, тужиоче Ваш сведок.

Констатује се да је довршено.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Немам питања.

Председник већа: Немате питања. Браниоче, изволите. Извињавам се, пуномоћник. Изволите браниоче, нема пуномоћник питања.

Микрофон браниоче.

Адвокат Властимир Огњановић: Рекао је да је испред зграде Месне канцеларије било седам до девет цивила. Ја се не сећам добро да ли је речено колико је било војника наше војске, значи редовних војника и добровољаца у том тренутку.

Председник већа: Није то рекао, да. Изволите одговорите.

Сведок Душан Вукајловић: Најмање педесет.

Председник већа: Мада сте такво питање поставили али немам ништа против обзиром да је он данас поново дао исказ, тако да...

Адвокат Властимир Огњановић: Добро, добро. Само тренутак. Враћајући се на лице које је било у кошуљи МУП-а Републике Хрватске речено је да се ипак ради о цивилу иако је то лице било у кошуљи и ако је ноћ пре тога дошло у сукоб са нашим војником. Да ли и даље остаје сведок при тврдњи да се ради о цивилу ако је већ имао сукоб са нашим војником? Како објашњава?

Председник већа: Браниоче, дакле, сачекајте. Ниједном речју, ниједним словом сведок није рекао да је та особа имала икакав сукоб са нашом војском.

Адвокат Властимир Огњановић: Рекао је да су их раздвојили. Ја сам забележио.

Председник већа: Не, не. Нисте добро чули. Дакле, да не бих интерпретирао сувише, али потпуно је јасно и мислим да ће те то видети из транскрипта ако евентуално Ви будете у праву Ви ћете мене и ми ћемо то онда променити и дозволићу...

Адвокат Властимир Огњановић: Ја сам забележио али добро...

Председник већа: Сачекајте, не упадајте ми у реч, није добро ни због бонтона, ни због транскрипта.

Адвокат Властимир Огњановић: Извињавам се.

Председник већа: Дакле, сведок је рекао да је то лице имало кошуљу са еполетама МУП-а Републике Хрватске, да је због тога изазвало реакцију једног младића који је био у униформи, односно некој униформи која не припада ЈНА са шубаром и да се тај човек бранио, да то није његова него његовог, кошуља његова, него његовог сина. Дакле, да је сама кошуља изазвала реакцију, насилну реакцију једног војника, то је рекао, не да је имао сукоб, него да је тај војник тог човека бацио у згариште па да се и сам нашао у њему и тако даље.

Адвокат Властимир Огњановић: Ја се извињавам али ја забележих реч „раздвојили су их“.

Председник већа: Добро.

Адвокат Властимир Огњановић: Да ли се сведок сећа да је са њима у тим тренуцима непосредно пре и за време тог догађаја о коме он прича били војници Алексић и Марковић?

Председник већа: Није о томе говорио сада, али ево одговорите. Да ли се сећате, Душане, да ли се сећате војника по презимену Алексић и Марковић?

Сведок Душан Вукајловић: Марковић Миодраг, Алексић Озрен.

Председник већа: Сећа се очигледно, значи да је реч о тој двојници, та два лица.

Адвокат Властимир Огњановић: Како сведок коментариште тврдњу...

Председник већа: Не коментар, браниоче, не може коментар. Само његова лична знања, посредна, непосредна. Не коментар. Можете поставити ако желите да добијете некакав одговор можда је криви пут, покушајте да преформулишете питање.

Адвокат Властимир Огњановић: Сведок Марковић тврди да су се задржали на лицу места два до три минута.

Председник већа: Нисмо Марковића испитивали још.

Адвокат Властимир Огњановић: Добро.

Председник већа: Има његов исказ.

Адвокат Властимир Огњановић: Питање, да ли је видео тренутак пуцања на цивиле или се непосредно после пуцњева окренуо ка лицима која су била погођена...

Председник већа: Сад је детаљно то испричао. Значи, било је онако како је то сада детаљно испричао. Мислим да сам му и ја потпитањима помогао да потпуно дефинише, да не кажем опише оно што је видео. То ћете видети из транскрипта, одговорено је на то.

Адвокат Властимир Огњановић: Да ли сведок дозвољава могућност да је неко од тих педесетак војника пуцао неко други?

Заменик тужиоца за ратне злочине: Противим се.

Председник већа: Прво, тужиоче, знате какав је ред. Устанете па изнесете Вашу примедбу, а не с места.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Заменик тужиоца, извињавам се суду, нисам имао никакву лошу намеру.

Председник већа: Немате потребе за извињењем.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Значи, противим се овом питању, мислим да је одговорио сведок на ово питање које му сада поставља на тај начин што је рекао ко је пуцао. Значи ово би било навођење практично на неки други одговор, зато ја се противим том питању.

Председник већа: А ја ћу га омогућити. Хвала Вам на Вашој примедби. Изволите, одговорите да ли дозвољавате могућност да је неко други пуцао а не тај?

Сведок Душан Вукајловић: Није, не, зато што сам видео да они падају као последица пуцања Солдатовића. Неко други да је пуцао упуцо би можда и њега и мене, ако би пуцао иза наших леђа, а друго што је врло важан моменат нико од присутних није реаговао тако да се доведе у сумњу да тај чин није извршио Солдатовић.

Председник већа: Хвала Вам одговорили сте. Изволите браниоче.

Адвокат Властимир Огњановић: Кад и како је сведок сазнао за приземе Солдатовић?

Председник већа: Рекао је.

Адвокат Властимир Огњановић: Он је рекао за „Соле“.

Председник већа: Не, не, и за Солдатовић. Рекао је, рекао је. Нисте, извините сада, али нисте водили довољно пажње. У Јанковцима, на састанку, то каже и у свом

исказу првобитном и сада, било је речи о томе да је импулсиван, да је храбар и тако даље.

Адвокат Властимир Огњановић: Добро, добро. Собзиром на испаљени рафал на групу цивила и на искуство које је имао у борбеним дејствима, да ли сведок може да процени да ли је испаљен цео шаржер или, да ли може да оцени, да да оцену?

Сведок Душан Вукајловић: Па моја процена је да је у питању цео шаржер зато што ма колико да су људи били, да кажем у групи, гомили да употребим израз, не у ружном смислу него приближени један другом, тешко је са једним рафалом који би био краћи ...01.10.45..три....

Председник већа: То је Ваша процена на основу искуства и на основу...

Сведок Душан Вукајловић: На основу личног искуства, тако да мислим...

Председник већа: Добро. Хвала Вам, одговорили сте. Изволите браниоче даље.

Адвокат Властимир Огњановић: Да ли сведок болује од неке болести као што је рекао раније?

Сведок Душан Вукајловић: Ја поред неких старачких...

Председник већа: Сачекајте мало. То је питање које задире у дубоку приватност сведока, уколика та болест нема директан значај на његово сећање, а ја ћу Вас подсетити уколико сте имали његов исказ пред собом, као што сам га ја имао...

Адвокат Властимир Огњановић: Да, да.

Председник већа: Да је сведок био веома доследан у исказу да га не бих ја сада оцењивао, нити је то могућност, нити је то процесни тренутак, али собзиром да сам пратио ток излагања сведока видео сам да је сведок потпуно идентично исказивао као пре осам година када је овај исказ дао, тако да не видим разлог да се указује на његову, не знам, евентуално не сећање, заборавност и слично.

Адвокат Властимир Огњановић: Питање је да ли сведок болује од алцхајмерове болести?

Сведок Душан Вукајловић: Шта сте рекли?

Председник већа: Ја нећу допустити то питање, а дакле, суд доноси, председник већа доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ овако постављено питање.

А ако Ви сматрате да то заиста има некакав значај поред свега овога што сам ја указао, Ви ћете то на други начин покушавати да докажете.

Адвокат Властимир Огњановић: Ја стављам примедбу на исказ сведока собзиром да је раније изјавио да болује од алцхајмерове болести. Није на нама правницима да ценимо колико то може утицати на свест и сећање било кога и ја сам зато и предлагао вештачење пре обављања саслушања овог сведока, тако да моја примедба, ево ја сам изнеом да уђе у записник.

Председник већа: Ја сам одбио то.

Адвокат Властимир Огњановић: Добро.

Председник већа: Ево сада поново ако је то Ваш доказ, ја га, дакле, да питамо тужиоца па ћемо онда да донесемо одлуку.

Сведок Душан Вукајловић: Господине судија.

Председник већа: Изволите.

Сведок Душан Вукајловић: Мислим да разум није у питању Алцхајмер, него Паркинсонова болест.

Председник већа: Да.

Сведок Душан Вукајловић: Ја то не кријем. Ја имам, понео сам и документ Републичког фонда за ПДВ за инвалидско осигурање који ми је доделио накнаду због проблема које имам, а који се тичу искључиво моторике руку, ногу, кретања, стања кичме...

Председник већа: Хвала Вам лепо Душане, нисте морали да ово одговорите. Ја сам забранио овако постављено питање и сматрам да није ни у каквој вези Ваша болест са Вашим сећањем и са Вашим расуђивањем. Нема потребе да устајете.

Адвокат Властимир Огњановић: Не, само да...

Председник већа: Нисам Вам дозволио.

Адвокат Властимир Огњановић: Добро, добро.

Председник већа: Је л' остао предлог за вештачење?

Адвокат Властимир Огњановић: Да.

Председник већа: Да, остао је. Изволите тужиоче.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Заменик тужиоца. Ја се противим предлогу одбране, сматрам да је из овога што је данас се чуло на претресу, као и из његовог претходног исказа у истрази евидентно да не постоји ниједна околност која би довела у питање, је л' ме слушате?

Председник већа: Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се **ОДБИЈЕ** доказни предлог ради вештачења сведока.

Ви сте дали, претпостављам, рачуне Служби?

Сведок Душан Вукајловић: Не, ја сам дошао службеним возилом.

Председник већа: Добро, оставићете Ваше рачуне па ћемо о Вашим трошковима одлучити накнадно, а Ви сада можете да идете.

Сведок Душан Вукајловић: Хтео сам нешто да Вас питам.

Председник већа: Изволите.

Сведок Душан Вукајловић: Да ли сам рекао пре четврта него трећа фотографија?

Председник већа: Да, рекли сте.

Сведок Душан Вукајловић: Драго ми је.

Председник већа: Рекли сте, можете да идете.

Окривљени, Ви сте имали право да поставите питања, Ви то знате право. Нисте се јављали, али ако имате икакво питање за овог сведока можете да га поставите пре него што оде.

Оптужени Бошко Солдатовић: Не, могу само да кажем у првом сведочењу...

Председник већа: Можете изаћи. Изволите, па изађите, не могу оданде тонски да бележим шта сте рекли. Наравно. Хоћете му помоћи да укључи микрофон? Реците.

Оптужени Бошко Солдатовић: У првом сведочењу чак кад сам био у притвору је рекао, питали су га „А колико познајете Солдатовића“ и није тачно...

Председник већа: То је забележено.

Оптужени Бошко Солдатовић: Да.

Председник већа: Да. Рекао је.

Оптужени Бошко Солдатовић: Каже „познајем га 40%“.

Председник већа: Није рекао 40, 60%

Оптужени Бошко Солдатовић: 60%, добро Ви сте у праву. Хвала. 60%, познавати 60 човека....

Председник већа: У тренутку, али то се односило на тренутак када Вас је видео тада.

Оптужени Бошко Солдатовић: Да.

Председник већа: Када Вас је тада видео и погледао онда је изразио тај проценат сећања на Ваш лик који је био измењен у односу на лик...

Оптужени Бошко Солдатовић: Могли сте му рећи да...

Председник већа: Изволите, још нешто?

Оптужени Бошко Солдатовић: Нема сврхе, онемогућено ми је лечење само, то ће можда...

Председник већа: Добро, можете се вратити.

Оптужени Бошко Солдатовић: Хвала.

Председник већа: Можете ићи. Хвала Вам лепо. Нека уђе сведок Лазар Алексић.

Испитивање сведока ЛАЗАРА АЛЕКСИЋА

Председник већа: Ја бих Вас молио неко из обезбеђења буде присутан у тој, да неко од судског обезбеђења, судске страже буде присутан у публици.

Суду приступа сведок Лазар Алексић.

Истоветност проверена путем увида у личну карту број 010615158 издате у ПУ Шабац.

Лазаре, Ви сте Ваш исказ дали...

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: Пред тужиоцем за ратне злочине 04. јуна 2013. године.

Сведок Лазар Алексић: Да.

Председник већа: Да ли се сећате шта сте тада изјавили?

Сведок Лазар Алексић: Па, како се не бих сећао, можда не оно сад по редоследу или слово свако, али што сам онда рекао...

Председник већа: Није Вас то нико ни питао да ли се сећате сваког слова, него Вашег исказа?

Сведок Лазар Алексић: Па добро, сад како да се не сећам. Оних детаља главних који су били битни, које сам питам да.

Председник већа: У том случају питам Вас да ли остајете код тако датог исказа?

Сведок Лазар Алексић: Па нормално.

Председник већа: Али претходно морам да Вас упозорим да нисте дужни да одговарате на поједина питања којима бисте, да сте дужни пре свега да говорите истину и да не смете ништа прећутати...

Сведок Лазар Алексић: Разумем.

Председник већа: Јер је давање лажног исказа кривично дело. Онда, да нисте дужни да одговарате на поједина питања којима бисте Вас или Ваше блиског сродника изложили великој срамоти и тешкој материјалној штети или пак кривичном гоњењу.

Сведок Лазар Алексић: Добро.

Председник већа: А онда морате и да положите заклетву чији текст гласи: „Заклињем се својом чашћу да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати“. Да ли се заклињете?

Сведок Лазар Алексић: Па заклињем се.

Председник већа: Бошка Солдатовића да ли познајете? Јесте ли са њим у сродству или у завади?

Сведок Лазар Алексић: Нисам у сродству, нисам у завади. Човек је што каже, то је скоро неких 28-29 година оно има лик своје обресе, колико је тад био млађи.

Председник већа: Дакле, моје питање је да се сећате шта сте изјавили када сте последњи исказ давали и кажете да остајете код тако датог исказа?

Сведок Лазар Алексић: Па остајем, свашта, немам шта да мењам.

Председник већа: Ајте онда да се усредсредимо на оно што је и предмет овог суђења на тај догађај од 11. новембра '91. године, центар села Богдановци, Месна канцеларија или како се већ зове та установа. Изволите.

Сведок Лазар Алексић: Је ли сад ја да то од почетка од самог доласка у Петровце па по задатку када смо ишли у Богдановце?

Председник већа: Можете то укратко али суштина је, мислим како је дошло до Вашег присуства...

Сведок Лазар Алексић: Па, ево тако, пазите, ајде, не на брзину, ако хоћете укратко, ми смо позвани 08., ја лично, у Ваљево да се јавим у касарну. Ујутру сам отишао у осам, тамо сам задужио опрему и већ у поподневним часовима сели смо у аутобусе и негде поподне, сад колико је то сати било, пет-шест, смо били у Богдановцима. То треба да је био, тешко је памтити датум и време, али треба да је био

петак, али ипак неке ствари човеку остану у сећању. У суботу смо провели дан у Богдановцима да би предвече негде пред сами мрак били постројени, то треба да је била приватна кућа, постројени и смо речено нам је да треба да идемо на задатак и да треба да задужимо опрему, оно муницију и то што иде. Конкретно ако треба ја сам добио једну „зољу“ и добио сам неколико бомби, добио сам муницију за пушку и шта ја знам, и сад при постројавању питао је наш претпостављени да ли има неко да није скоро пуцао и између осталог било је њих можда троје-четворо, каже добро ићи ћемо ми ту негде у кукурузе да им покаже да се испуцају. Ујутру смо отишли на задатак, колико је сати било, било је мало раније сигурно, не знам, према Богдановцима. Операција је трајала у уласку у Богдановце скоро цео дан. Ту смо се задржали и до увече и заноћили смо у Богдановцима. Ту је било свега и свачега, мислим оно као што каже у рату, то је сад детаље описивати, строго оно, рат као рат. Било је ту и рањених и жртава и ја сам чак и носио једног мог пријатеља и колегу бившег из Шапца неког Владу. Ту смо заноћили. Богдановци су тад увече кад смо се ми заноћили већ смирило се, што каже, и пали су. Где је се ко затеко ту смо и заноћили. Кад је јутро свањивало, то значи треба овако петак, субота, у суботу смо били слободни, у недељу отишли, значи понедељак ујутру то треба да је 11. као што сте рекли су почели већ мештани да се крећу, а ми смо чекали смену после тог задатка и напора. У међувремену док су мештани долазили, оно излазили, почели да се крећу, почело је и привођење. Ја сам се затекао ту на крају села озгор кад се долази са десне стране, ту је била једна раскрсница, ту је била нека зграда ту једна велика, био је спрат. То је било изрушено и изгранатирано и онда су их ту усмеравали и ту јеложена и ватра, било је то похладно време и накупило се њих осморо-деветоро, десет, да вам кажем баш оно свако, али било је сигурно девет-десет, осам, није битно. То је потрајало можда колико сати, сад детаља се не зна, мислим времена, детаља се сећам. Кад је се чуло да долази смена и кад смо почели да силазимо озгор сведени су и они. Бошко је био са њима горе, сведени су и одведени су у тај угао, а ја сам стајао од тог угла можда тако ту, на једно пет-шест метара, осам, није више било. Бошко их је довео доле, не могу да кажем. Ја сам окренуо леђа, чуо сам, видео нисам, то сам рекао и претходни пут, да је наредио да клекну и чуо сам рафал. Да ли је он њих побио, да ли није, да ли је било пуцања у ваздух, то нисам не видео, него пред претпоставком да ће урадити да ми то не би остало у подсвести у сећању целог живота и ноћу да сањам и да се тржем, ја сам окренуо леђа и постепено сам се удаљио можда једно 10 корака, тако да тај део где се то десило нисам ни видео. Ту је било више, било је оно људи...

Председник већа: Е, сада, ту ћу Вас зауставити само, да детаљно опишете где се то налази у односу на зграду.

Сведок Лазар Алексић: Добро.

Председник већа: На зграду те Месне канцеларије или како се зове.

Сведок Лазар Алексић: Па то је отприлике била Месна канцеларија.

Председник већа: Колико сте Ви удаљени од тог места када они долазе и где сте се налазили у тренутку пуцања? Шта сте све Вашим очима видели?

Сведок Лазар Алексић: Па, кажем како је ко долазио, излазио из села, они су тако привођени и довођени су ту у зграду. Она је била на крај села.

Председник већа: У зграду или пред зграду?

Сведок Лазар Алексић: Па не, не. Како је ко довођен он је вођен у зграду на спрат.

Председник већа: Добро.

Сведок Лазар Алексић: Да. И ту их је било осморо, деветоро, десеторо, немојте ме држати за реч, ја их нисам бројао брате мили, а ја сам стајао ту цело време испред, кажем, зграде.

Председник већа: Колико далеко од места где су се они нашли у тренутку када је на њих пуцано?

Сведок Лазар Алексић: Кад је извршен пуцањ? Ја колико сам био удаљен?

Председник већа: Тако је.

Сведок Лазар Алексић: Да Вам кажем шест, седам, можда и осам метара, леђима сам био окренут. Значи, како је овде, то изгледа полукружно, чини ми се да је била зграда...

Председник већа: Ајде да кренемо, ајде да кренемо онда од почетка. Када они долазе.

Сведок Лазар Алексић: Добро.

Председник већа: Они долазе сами или их неко доводи?

Сведок Лазар Алексић: Доводе их.

Председник већа: Колико људи их доводи?

Сведок Лазар Алексић: Па зависи, један обично, има који су...

Председник већа: Не обично, ову групу, причамо...

Сведок Лазар Алексић: Једно по једно довођено. Ја мислим у једном случају је било двоје, оно је све једно по једно како је ко излазио и како су долазили у село они су тако и привођени у ту зграду.

Председник већа: И сада у једном тренутку доведено их је ту, кажете, осам, девет, десет?

Сведок Лазар Алексић: Добро, ајде.

Председник већа: Добро. Разни људи их доводе.

Сведок Лазар Алексић: Разни.

Председник већа: Кад кажемо „људи“ то је војска?

Сведок Лазар Алексић: Па да вам кажем, ја се не сећам да је било у опреми...

Председник већа: Не, не. Те људе који нису, кажете, били у опреми, доводи војска?

Сведок Лазар Алексић: Добро.

Председник већа: Са наоружањем?

Сведок Лазар Алексић: Да.

Председник већа: Једног човека доводи један војник?

Сведок Лазар Алексић: Да.

Председник већа: Два човека један војник или како то изгледа?

Сведок Лазар Алексић: Па тако је било.

Председник већа: Значи онда су се скупили њих десет?

Сведок Лазар Алексић: Јесте и ту у ту зграду нас прате, на средини је ложена...

Председник већа: Е, сада, како они излазе из зграде? Је л' излазе...

Сведок Лазар Алексић: То када смо ми требали да дође смена, кад је требала да дође замена, значи кад смо ми требали наша та јединица да напусти Богдановце, онда су они сведени и одведени су...

Председник већа: Шта значи „сведени“? Изашли су напоље?

Сведок Лазар Алексић: Јесте, из зграде су са спрата, то је било на спрату.

Председник већа: Ко их је извео?

Сведок Лазар Алексић: Па да Вам кажем, горе је било њих више, ја сам био доле, ја нисам био присутан.

Председник већа: Да ли их је извео неко од војске или су сами изашли? То је питање.

Сведок Лазар Алексић: Па наређено им је сигурно да изађу.

Председник већа: Да ли сте видели да неко од војске излази са њима или су сами изашли?

Сведок Лазар Алексић: Па да Вам кажем једну ствар...

Председник већа: Само шта сте Ви видели, ништа друго.

Сведок Лазар Алексић: Не, не. Ја сам видео кад су они силазили један за другим и кад им је речено да иду у тај ћошак.

Председник већа: Ко им је рекао?

Сведок Лазар Алексић: Па ово како су силазили горе, кажем вам, баш не да избегавам да кажем детаље, сто посто да ли је било...

Председник већа: Не мислим да избегавате да кажете, али морате да говорите само оно што Ви знате, не да сада Ви...

Сведок Лазар Алексић: На бази претпоставки....

Председник већа: Тако је.

Сведок Лазар Алексић: Није, није, разумео сам Вас.

Председник већа: Ако нешто не знате, Ви кажите да не знате.

Сведок Лазар Алексић: Па не, не, али кажем вероватно им је горе речено да сиђу доле, доле су усмерени, доле је био Бошко.

Председник већа: Сачекајте, сачекајте. Прво, немојте ми упадати у реч да можемо да комуницирамо.

Сведок Лазар Алексић: ОК, извините.

Председник већа: Немојте да износите претпоставке, већ само Ваша сазнања, а ја ћу да Вас питам одакле Вам нешто познато, да ли сте чули или сте лично видели. Дакле, само на тај начин, немојте да претпостављате или да попуњавате празнине несећања неким логичним стварима које су за Вас логичне, разумете?

Сведок Лазар Алексић: Добро, разумео сам.

Председник већа: Дакле, они силазе, кажете неко им је наредио. Да ли знате да им је неко наредио или претпостављате?

Сведок Лазар Алексић: Па чујте не могу да знам јер ја сам био доле.

Председник већа: Дакле, претпостављате?

Сведок Лазар Алексић: Претпостављам.

Председник већа: Да ли излазе у пратњи неког војника наоружаног или излазе сами?

Сведок Лазар Алексић: Па сами су излазили један за другим.

Председник већа: Добро.

Сведок Лазар Алексић: И усмерени су у тај угао доле.

Председник већа: Усмерени су, кажете, на угао?

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: На угао зграде?

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: Колико далеко од улазних врата у ту зграду? Можете ли да процените?

Сведок Лазар Алексић: Па, не тако када сиђеш, шта да кажем, хајде неких има можда двадесетак метара, не верујем да ли има више.

Председник већа: Добро. Да ли је то нека празнина, нечистина ту?

Сведок Лазар Алексић: Па, као чистина, ту је крај села, крај десно, да ли је била улица, шта је, знам да је зграда ту била и да је био тај угао.

Председник већа: Добро и они стоје у том углу?

Сведок Лазар Алексић: Њима је Бошко рекао да иду у тај угао.

Председник већа: Како знате да им је Бошко рекао? Јесте то видели?

Сведок Лазар Алексић: Па, чуо сам, чуо сам, јер сам био присутан.

Председник већа: Да ли знате Бошка?

Сведок Лазар Алексић: Па, како не знам.

Председник већа: Јесте ли га знали тада?

Сведок Лазар Алексић: Нисам, до самог ратишта и на самом терену нисам знао.

Председник већа: Е, то Вас питам. Дакле, како знате да им је он то рекао? Јесте ли видели, јесте чули, или то претпостављате?

Сведок Лазар Алексић: Ми смо се упознали на самом задатку и тих још два, три дана, како смо дкшли, колико смо били три дана, трећи дан смо отишли на задатак.

Председник већа: Добро, значи тада сте га већ знали?

Сведок Лазар Алексић: Па, да, нормално упознаш се.

Председник већа: И Ви када он издаје њима наредбу да они се тамо окупе, Ви знате да им је наредбу издао Бошко?

Сведок Лазар Алексић: Да, то знам.

Председник већа: Јесте то чули или сте то видели?

Сведок Лазар Алексић: Чуо сам и видео сам.

Председник већа: Добро, и шта им он каже?

Сведок Лазар Алексић: Да уђу у тај угао и да клекну.

Председник већа: Да клекну?

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: Колико је људи осим Вас, колико је војника осим Вас ту на том месту још?

Сведок Лазар Алексић: Па, да Вам кажем тешко је то рећи.

Председник већа: Отприлике?

Сведок Лазар Алексић: Било је преко пута, лево, па иза леђа, па ту где сам ја био, па преко пута десно.

Председник већа: Отприлике?

Сведок Лазар Алексић: Па, хајде да кажемо, ако је баш отприлике, можда шест, седам, осам.

Председник већа: Војске осим Вас и тих цивила?

Сведок Лазар Алексић: Да.

Председник већа: Дакле...

Сведок Лазар Алексић: Да, да, цивиле не рачунам.

Председник већа: Где се налазите Ви када су се ти људи окупили у том углу и када су клекли, где се Ви налазите у односу на њих?

Сведок Лазар Алексић: Па, рекао сам, они су у том углу, а ја сам овде отприлике негде био. То је неких шест, седам, осам метара, хајде да кажем.

Председник већа: Јесу ли они испред Вас, Вама са десне или?

Сведок Лазар Алексић: Иза леђа.

Председник већа: Вама су иза леђа?

Сведок Лазар Алексић: Иза леђа.

Председник већа: А како знате да су клекли ако су Вам иза леђа?

Сведок Лазар Алексић: Па, чуо сам наређење, а нисам видео да су клекли.

Председник већа: Нисте видели да су клекли?

Сведок Лазар Алексић: Нисам.

Председник већа: Е тако. Све то морате да говорите, да би ми знали пуну истину.

Сведок Лазар Алексић: ОК.

Председник већа: Значи Ви сте чули да им Бошко командује да клекну?

Сведок Лазар Алексић: Јесте, да је наређено да клекну, али видео нисам.

Председник већа: Кажете да сте Ви намерно окренули леђа том месту да не бисте то, то сте рекли мало пре?

Сведок Лазар Алексић: Не намерно, добро намерно. Па, кажем Вам под претпоставком да, не бих желео, пошто хвала богу што нисам ни видео, сигурно човек не може остати.

Председник већа: Па шта онда да кажемо да сте намерно или да Вас је неко принудио?

Сведок Лазар Алексић: Па, није ме принудио. Ако кажем намерно, ајде да кажемо да је намерно.

Председник већа: Претпостављајући да ће се десити то што се десило?

Сведок Лазар Алексић: Јесте, тако је.

Председник већа: Ви сте окренули леђа догађају да не бисте видели то да Вам не би било урезано у сећање?

Сведок Лазар Алексић: Дословце је тако.

Председник већа: Тако сте рекли.

Сведок Лазар Алексић: Тако је.

Председник већа: Добро, и шта значи Ви сте окренути леђима, чујете команду да клекну, шта се даље догађа?

Сведок Лазар Алексић: Чуо сам и пуцањ, рафал и на томе се.

Председник већа: Да ли је тај рафал био дуг или је био кратак? Можете ли то да процените? Можете, не можете?

Сведок Лазар Алексић: Па, није баш био дуг, да је оно, што се каже, хајде да кажемо ако може то да се не знам како да се протумачи, неки средњи.

Председник већа: Добро, не можете, средњи рафал не знам.

Сведок Лазар Алексић: Па, добро, шта знам.

Председник већа: У реду, наставите.

Сведок Лазар Алексић: Па не знам шта још конкретно, шта је даље било.

Председник већа: Јесте се окренули да видите то?

Сведок Лазар Алексић: Нисам.

Председник већа: Нисте?

Сведок Лазар Алексић: Удаљио сам се пар корака и зашао сам већ да се то не види.

Председник већа: Где сте зашли?

Сведок Лазар Алексић: Лево како сам стајао.

Председник већа: Зашли сте на место одакле не можете уопште више да видите шта се догађа?

Сведок Лазар Алексић: Да, да, јер ту је та зграда и како сам ја...

Председник већа: Како знате ко је пуцао?

Сведок Лазар Алексић: Нисам ја ни видео, ја ни не знам ко је пуцао.

Председник већа: Нисте видели ко је пуцао?

Сведок Лазар Алексић: Не знам ко је пуцао, не знам, нисам видео.

Председник већа: Сада ми реците, шта се после дешава?

Сведок Лазар Алексић: Па, после је и дошла та смена која је следовала за замену јединице, значи били смо на задатку, заноћили смо, операција завршена и вратили смо се поново у Богдановце, у базу одакле смо и отишли.

Председник већа: Да ли се причало после о том догађају?

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: И шта се причало?

Сведок Лазар Алексић: Па, причало се да је Бошко, конкретно, помињано је његово име, да је побио их.

Председник већа: Ко је причао, можете ли да се сетите?

Сведок Лазар Алексић: Па, по имену? Не могу, не, мислим нас је било доста ту и знате како, разни људи, са свих страна, прочитао сам и у штампи да Вам кажем поштено.

Председник већа: Да ли се осим Бошка Солдатовића као извршилац помињао евентуално неко други?

Сведок Лазар Алексић: Не.

Председник већа: Кажете, окренули сте главу?

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: Јесте претпостављали да ће се нешто догодити?

Сведок Лазар Алексић: Па, под том претпоставком, већ сам и рекао, шта ако се деси, кажем, оста то све у сећању и у...

Председник већа: На основу чега сте препостављали када сте окретали главу, да ће Бошко Солдатовић пуцати у те људе?

Сведок Лазар Алексић: Па, по мојој замисли, по мојој предрасуди у моменту моје замисли. Дошло ми је у главу једноставно да ...

Председник већа: Ја немам више питања. Тужиоче, изволите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Заменик тужиоца. Реците, да ли је, да ли се сећате, пуно је времена прошло од тада, да ли је пре него што ће се десити пуцање у те цивиле, Бошко Солдатовић био у било каквом контакту са њима у смислу разговора, испитивања или било чега другог?

Сведок Лазар Алексић: Па, добро, ја сам био доле, ја Вам причам, видео сам да су излазили горе. У једном сам моменту био горе, али то је било двоје, троје тек када су стигли и онда сам сишао доле. Ја јесам излазио горе, кажем, можда их је било двоје, троје да би се то касније још повећало. И сигурно да било је контакта и разговора, ваљда. То је моја претпоставка, опет ја причам по претпоставци, нисам видео.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Зато што сте у истрази када сте саслушавани 04.06.2013. године говорили о томе како се зове, да је он учествовао у саслушању цивила у тој згради, да бисте после још једаншут....

Председник већа: Тужиоче, предочавате само уз моје допуштење. Тако се то ради. Али добро, сада сте то већ урадили. Па, већ сте урадили, мислим, ја Вас опомињем за унапред. Дакле, тужилац Вам је предочио да сте рекли што сте рекли.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Разумем, добро.

Председник већа: Мислим, тачно је то што Вам је предочио. Изволите.

Сведок Лазар Алексић: Тих пар људи што је било, двоје, троје, четворо, колико је у међувремену, кажем, ја сам после сишао када су преостали дошли.

Председник већа: Рекли сте да сте чули да он виче на њих?

Сведок Лазар Алексић: Па, добро, било је испитивања, било је викања.

Председник већа: Сачекајте, било је викања или Бошко Солдатовић је викао? То су две различите ствари.

Сведок Лазар Алексић: Па, Бошко, није нико други, не могу да кажем. Ту је било још војника. Вероватно кажем, не сећам се свега баш.

Председник већа: Сачекајте, опет Вас враћам. Значи, да ли претпостављате да је Бошко или сте сигурни? Да ли му знате боју гласа?

Сведок Лазар Алексић: Како не бих знао када смо били заједно.

Председник већа: Да ли је Бошко викао или неко други?

Сведок Лазар Алексић: Па, није нико други.

Председник већа: Немојте да искључујете значи по том принципу није могао нико осим Бошка. Да ли сте чули његов глас?

Сведок Лазар Алексић: Јесам, па био сам ту.

Председник већа: Е тако, то је одговор.

Сведок Лазар Алексић: Био сам ту.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли ми рекосте да наставим?

Председник већа: Изволите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Са предочавањем?

Председник већа: Можете, изволите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: На том исказу који је дао тужиоцу 04. јуна 2013. године рекао је: „Сећам се да се претходно током саслушања цивила у

месној заједници окривљени“ односно Бошко Солдатовић „њима обраћао повишеним тоном, викао на њих, претио да ће их побити, а да би добио информације колико хрварских снага има у селу и слично“.

Сведок Лазар Алексић: Па, добро, јесте тако било. Питао их, јесте, поред тог викања, добро то је било интересантна тема да се зна колико. Истина је, мислим, нема шта, ево ту сам, гледам у очи све.

Председник већа: Тачно је ово што је тужилац сада Вама предочио?

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: Јер то сте изјавили.

Сведок Лазар Алексић: Јесте, јесте.

Председник већа: Добро.

Сведок Лазар Алексић: Јесте, јесте.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли је са тим цивилима, значи са тим људима, том групом коју он каже, из зграде изашао само окривљени или је још неко био са њим? Значи, да ли је њих повео само окривљени или је још неко био са њим тада ко их је водио, ишао поред њих?

Сведок Лазар Алексић: Па, кажем он је сишао напред, они су силазили за њим. Е то сам мало ире и рекао и колико се сећам сад, да ли сам ово пре толико година.

Председник већа: Добро, Ви ћете појаснити.

Сведок Лазар Алексић: Па, појаснио сам, кажем, како је то било у моменту.

Заменик тужиоца за ратне злочине: И моје следеће питање, судија.

Председник већа: Изволите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Рекли сте да је то било тај број људи осам, седам, девет. Ко је чинио ту групу људи, да ли се сећате пола?

Сведок Лазар Алексић: Било је разних структура и млађих и старијих, било је и женских. Па сада, чини ми се, двоје женског пола да је било.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли су то биле млађе жене или старије?

Сведок Лазар Алексић: Једна треба да је била млађа, богами јесте доста млађа, а она једна можда четрдесетпет, педесет година, можда је била и старија.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли је међу тим лицима било неког од тих лица која би се нечим разликовала од других?

Сведок Лазар Алексић: Па, био је један мали онако буцмаст, он је на себи направио, испоставило се, овај, имао униформу и треба да је био у њиховој тим јединицама, овај, био је делимично униформисан, али не скроз. Ја мислим да је он испитиван и да је признао да је био. Не мислим, него то сам чуо док сам био ту, за то неко време.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли је међу тим лицима у тој групи био неко ко је био изразито висок или изразито низак?

Сведок Лазар Алексић: Па, тај отприлике најнижи је био, ове жене су биле исто мало онако ниже, па ових пар, па било је разног узраста. Није се баш много неко.

Председник већа: Да ли је био неко ко је био, дакле неуобичајено низак?

Сведок Лазар Алексић: Па, јесте.

Председник већа: Да кажемо патуљак?

Сведок Лазар Алексић: Па, тај мушкарац што га сада помињем, чини ми се да је он био најнижи.

Председник већа: То хоће тужилац да пита, па.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Тако је. Да ли сте након овог догађаја виђали у јединици Вашој окривљеног Бошка Солдатовића?

Сведок Лазар Алексић: Па, да, били смо тамо до разлаза јединице.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Да ли сте некада са њим разговарали везано за овај догађај?

Сведок Лазар Алексић: Не.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Немам више питања.

Сведок Лазар Алексић: Не, не.

Председник већа: Браниоче, изволите. Пуномоћник нема? Изволите.

Адвокат Властимир Огњановић: Сведок је говорио о саслушању у згради Месне канцеларије. Да ли је сведок био у згради Месне канцеларије?

Сведок Лазар Алексић: Улазио сам, био сам на спрату, рекао сам, да.

Адвокат Властимир Огњановић: Што се тиче догађаја испред зграде Месне канцеларије, да ли је, где су били распоређени ваши војници, да ли су били свуда око зграде, само испред зграде, где су се налазили?

Сведок Лазар Алексић: Па, било је, да, распоређени. Више ту није ни било распореда, чекала се смена и требали смо сви некако да се нађемо ту на том центру,

када дође замена да би се лакше концентрисали и да нас транспортују назад за Богдановце. Значи, било нас је доста око те зграде.

Адвокат Властимир Огњановић: Око те зграде?

Сведок Лазар Алексић: Око зграде, било је и преко пута и на ту, и с десне оне леве стране одозго како се улази и вамо.

Адвокат Властимир Огњановић: Али у тренутку када окривљени Солдатовић иде испред тих цивила, где се налазио колега војник Вукајловић?

Сведок Лазар Алексић: Па, он је ту недалеко од мене био. Сада, колико тачно, да ли је, али чини ми се да је био преко пута, исто није то далеко. Значи само како се пређе улица, јер кажем, не знам, оно чини ми се, не измишљам ја то. Него нисам довољно ја запамтио сад строго да кажем, е био је овде преко пута. Детаља, ево сада када бих отишао на лице места, све се сећам, лакше би ми било да се сетим, да се лакше снађем, да Вама објасним.

Адвокат Властимир Огњановић: Колико метара отприлике је био удаљен, да ли можете да кажете?

Сведок Лазар Алексић: Вукајловић?

Адвокат Властимир Огњановић: Да.

Сведок Лазар Алексић: Па не би требало и он да је био можда ајде нека је био петнаестак, нека је био двадесет метара, а можда је био и мање.

Адвокат Властимир Огњановић: Да ли се сећа војника Марковић?

Сведок Лазар Алексић: Па, да, има нас ту је било, највише што сам запамтио, ето, са којим сам највише комуницирао и ту смо најближе спавали, да Вам кажем поштено, мало се сећам тог презимена. То је био Вукајловић, био је неки Гојко Лазивић из Уба, са Уба, околине Уба. Са њим сам био овако некако најближи.

Адвокат Властимир Огњановић: Па, добро, питање, да ли се сећа Марковића, Миодрага Марковића?

Сведок Лазар Алексић: Миодрага Марковић? Сећам се мало лика, сада да ли је он човек из Ваљева, да ли је из околине.

Адвокат Властимир Огњановић: Да ли је он био у близини места догађаја?

Сведок Лазар Алексић: Е то не бих могао да се сетим, то нема говора, не могу то да кажем.

Адвокат Властимир Огњановић: Ја бих замолио да предочите део изјаве сведока Алексића где је он у истрази изјавио удаљеност сведока Вукајловића од њега.

Председник већа: Вукајловића, а Ви причате о Марковићу.

Адвокат Властимир Огњановић: Молим?

Председник већа: Вукајловића, а Ви причате о Марковићу. Шта је сада?

Адвокат Властимир Огњановић: Вукајловића, Вукајловић.

Председник већа: А Ви питате о Марковићу.

Адвокат Властимир Огњановић: Не, не, сада постављам нова питања.

Председник већа: Па, поставите га.

Адвокат Властимир Огњановић: Ја сам....

Председник већа: Зашто бих ја предочавао када не знамо ни шта ћемо да предочимо. Дакле, питате га, где је био Вукајловић. То може да буде питање.

Адвокат Властимир Огњановић: Како објашњава чињеницу.

Председник већа: Сачекајте. Предочавање само у смислу тога да су искази данашњи и некадашњи противречни.

Адвокат Властимир Огњановић: Противречни, да.

Председник већа: А Ви ћете сада да му поставите питање. Тек онда можемо да оценимо да ли су противречни.

Адвокат Властимир Огњановић: Да ли се сећате да сте у истрази дали...

Председник већа: Не, где се налазио Вукајловић у том тренутку? Да ли се тога можете сетити?

Сведок Лазар Алексић: Па, кажем, у непосредној близини као што сам и рекао. Није био далеко, нема шта.

Адвокат Властимир Огњановић: Добро, било је другачије речено.

Сведок Лазар Алексић: Подсетите ме.

Председник већа: Хајде реците.

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: „Дакле, у том тренутку колико се сећам, Вукајловић је био два, три метра удаљен од мене и не могу да тврдим да ли је он видео“, два, три метра.

Сведок Лазар Алексић: Па, добро, онда.

Председник већа: А он каже у непосредној близини. Шта Вам је ту противречно, браниоче?

Адвокат Властимир Огњановић: Другачије је рекао мало пре.

Председник већа: Није, ево ја сам прочитао.

Сведок Лазар Алексић: У метар сада ако треба да се. Не знам.

Адвокат Властимир Огњановић: Добро. Да ли је у близини окривљеног Солдатовића било још неког војника у тренутку пуцања?

Сведок Лазар Алексић: Треба да јесте, да је неко видео, али ко је био, то не знам.

Председник већа: Сачекајте. Упозорио сам Вас, ово је пети пут да Вас упозоравам. Дакле, треба да јесте, није одговор егзактан. Јесте ли видели?

Сведок Лазар Алексић: Војника је било, али ко је био, не могу да се сетим.

Председник већа: Дакле, видели сте да је у близини Солдатовића?

Сведок Лазар Алексић: Војника је, да. Добро, добро, било је.

Председник већа: „Али треба да јесте“, знате то је формулисано као претпоставка.

Сведок Лазар Алексић: Добро, ја немам искуства са судом.

Председник већа: Није то важно, него је важно да ми знамо тачно шта је Ваш одговор. Дакле, да ли је то.

Сведок Лазар Алексић: Ваше критике, ОК, у реду је.

Адвокат Властимир Огњановић: Да ли у јединици у којој је био или је у другој јединици која је била у њиховој близини било још неког војника?

Председник већа: Ко каже да је била, браниоче, јединица, ко то каже да је била друга јединица у њиховој близини?

Адвокат Властимир Огњановић: Да ли је међу војницима који су му били познати и који су били у његовом непосредном окружењу било још неког војника по имену Бошко?

Сведок Лазар Алексић: Нисам чуо, не, не.

Адвокат Властимир Огњановић: Немам више питања, хвала.

Председник већа: Хвала Вама. Има ли окривљени питања? Нема. Питања нема. Изволите, тужиоче.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Заменик тужиоца. Сада је на питање браниоца окривљени рекао да је, сада је на питање браниоца окривљеног сведок рекао да је са окривљеним Солдатовићем било још војника поред њега тада. Када је било поред њега још војника?

Председник већа: У ком тренутку, дакле?

Сведок Лазар Алексић: Па, у том моменту док се то све дешавало. То није дуго трајало.

Председник већа: Видите да Бошко Солдатовић излази са тим људима?

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: Кажете, ово неће на добро, окрећете се да не видите то.

Сведок Лазар Алексић: Јесте.

Председник већа: Када, у ком тренутку сте видели да је поред Бошка Солдатовића било још војника који су заједно са њим изашли из зграде?

Сведок Лазар Алексић: Па, пре, од момента значи када је силазио, сводио их ту, уводио. Ту је било нас још у окружењу, колико сад.

Председник већа: Не вас, него њих, колико је њих изашло заједно са њим? Јер он није био са Вама, он је...

Сведок Лазар Алексић: Па, нисам бројао, ја сам Вама и рекао, у почетку је било троје, четворо док сам ја био горе.

Председник већа: Сада Вас не питам о броју, али стрпите се и онда ћете чути шта Вас питам, па ћете моћи да одговорите. Дакле, Ви сте видели да излазе ти људи, потом и Бошко Солдатовић. Да ли сте осим њега, видели да још неко од војника излази наоружаних излази из зграде заједно са њим?

Сведок Лазар Алексић: Па, тешко је то толико.

Председник већа: Јер сада сте одговорили браниоцу да је осим Бошка Солдатовића, било још војника уз њега у тренутку када сте се Ви?

Сведок Лазар Алексић: Било је, било је горе, али сада колико их је сишло, двојица, тројица иза, значи у самом моменту силажења. А сада да се сетим тачно колико их је горе било, не знам.

Председник већа: Нико Вас не пита за горе. Пита тужилац, односно прво је бранилац питао, а сада тужилац пита да би појаснио ту ситуацију, послушајте ме пажљиво, сишли су цивили, они стоје у углу, њима је наређено тако, силази Бошко са наоружањем. Да ли пре него што окрећете леђа целом догађају, Ви видите уз њега још неке наоружане војнике?

Сведок Лазар Алексић: Е не, близу не, јер ја сам већ окренуо леђа, то је потрајало пар минута, не.

Председник већа: Онда размишљајте шта одговарате. Јер сада сте рекли браниоцу једно, а у Вашем исказу то нисте рекли. Сада сте рекли браниоцу да је поред Бошка Солдатовића ту било још војника.

Сведок Лазар Алексић: Али недалеко, не директно уз Бошка, недалеко.

Председник већа: Где далеко, објасните то?

Сведок Лазар Алексић: Па, разбацани смо били, можда на четири,, пет, шест метара, неко десет, неко двадесет, окружење, војска, терен.

Председник већа: Да ли је било уз њега још војске, још војника уз њега, поред?

Сведок Лазар Алексић: Уз њега?

Председник већа: Да.

Сведок Лазар Алексић: Ја када сам окренуо леђа,не.

Председник већа: Е, добро.

Адвокат Властимир Огњановић: Ја се извињавам, моје питање је било, да ли у његовој близини а не уз њега?

Председник већа: Па, добро, која је то близина? Онда Ви...

Адвокат Властимир Огњановић: Уз њега, значи непосредно уз њега, а у близини може да буде метар, два.

Председник већа: Добро, и то је питање. Изволите, појасните.

Сведок Лазар Алексић: Па, на метар, два, не верујем јер ја док сам окренуо леђа, ако је неко пришао, није то одмах, то је прошло пар минута од момента.

Председник већа: А да ли је, ја Вас питам само оно што сте Ви видели. Да ли је у моменту када Ви, дакле када последњи пут видите ситуацију пред собом?

Сведок Лазар Алексић: Не, толико близу уз њега, не. Разумео сам Вас.

Председник већа: Питања имате ли још? Сада смо разјаснили ово што сте хтели да питате.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Чуо сам, разјаснили смо. Само сам водећи белешке о томе шта је изговарао, рекао је на почетку да су они дошли у Богдановце, а ја хоћу да кажем да су дошли у Богдановце или у Петровце када су дошли ту у Источну Славонију? Значи, где сте били смештени?

Сведок Лазар Алексић: У Петровцима.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Зато што сте...

Сведок Лазар Алексић: И у доласку и у по завршеној операцији.

Председник већа: Од каквог је то одлучног значаја, тужиоче, има, где је он дошао, пре него што је дошао у Богдановце? Судимо, дакле ово је било реторичко питање, не тражим Ваш одговор.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Дозволите да ја поставим питање.

Председник већа: Само можете сести.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Можете да ми одбијете питање.

Председник већа: Тако је, у праву сте. Молим Вас, седите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Сешћу, хвала.

Председник већа: Молим.

Адвокат Властимир Огњановић: Ако дозволите, сведок је поменуо минут до два. Да ли је то време од тренутка давања команде да клекну до пуцања или минут, два, на шта се односи?

Сведок Лазар Алексић: Од момента мог окретања мислите?

Адвокат Властимир Огњановић: Рекли сте, минут, два?

Сведок Лазар Алексић: Па, кажем, када је већ, пре сам се окренуо него што је издата наредба да клекну, пре сам леђа окренуо.

Адвокат Властимир Огњановић: И од тог момента је прошло колкко до пуцања?

Сведок Лазар Алексић: Па, нека је прошло, хајде, два, три минута. Чујте, нисам имао сат, нити сам мерио време.

Адвокат Властимир Огњановић: Добро.

Сведок Лазар Алексић: Нити сам бројао.

Адвокат Властимир Огњановић: Захваљујем.

Председник већа: Добро. Ви сте Ваш трошковник дали. Ја Вам се захваљујем на сведочењу. О трошковима ћемо одлучити накнадно. Можете да идете.

Сведок Лазар Алексић: Добро, довиђења.

Председник већа: Довиђења. Ми смо испитали сведоке Вукајловића, Алексића и Лазића, Барјактаревећ је умро, а Марковић се налази на Малти и раније као што вам је познато, имао је проблем са доласком и пре него што је проглашена пандемија. Тако да нисам потпуно уверен да би могли обезбедити његово присуство на сведочењу. А имамо и сведоке оштећене. Термин је за одржавање следећег претреса 02. јул. У том времену ја очекујем да се ове мере хигијенске ублаже и да можемо некако да обезбедимо присуство оштећених овде пред судом за сведочење. Ту позивам и пуномоћника уколико може да у томе учествује. Дакле, данашњи главни претрес се одлаже.

Адвокат Властимир Огњановић: Судија, ја инсистирам на саслушању сведока Марковића, јер његов исказ је дијаметрално супротан овим исказима.

Председник већа: Браниоче, уопште није спорно. Проблем је само у томе да ли ћемо успети да обезбедимо овог сведока. Ја још нисам донео одлуку кога ћу. Ја ћу свакако позвати Марковића. Него је питање да ли ћемо, дакле с обзиром на постојеће околности успети да обезбедимо и његово присуство јер нисмо то могли ни у време када није била проглашена пандемија и ванредно стање. Значи, ја сам га позвао на претходни претрес, уколико се сећате и он се није одазвао позиву. А оправдање је поднео и рекао да због тих услова и с обзиром на индустријску грану пољопривредну којом се бави, он није у могућности да дође због појачаних мера заштите. Дакле, ја ћу позвати тог сведока и није спорно да ће он бити испитан. Него је проблем у томе да ли ћемо успети да га обезбедимо, односно да обезбедимо његово присуство.

Адвокат Властимир Огњановић: Хвала.

Председник већа:

Главни претрес се одлаже.

Следећи се заказује за:

02. јул 2020 . године са почетком у 9,30 часова судница број 4, на којој се овде присутни позивају објавом овог решења, док ће ради испитивања, а по решењу о прихватању доказа, бити позвани оштећени Алтер Антонио Паљушај, Прецо Барлецај, Ђерђ Краснићи, Ментор Паљушај и Хиљ Лешај те сведок Миодраг Марковић са адресе у спису.

Довршено у 11 часова и 40 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА